

Martin Johansen

SKYGGEN OVER
MIACONDRA

*Når dronningen trues af snarligt fald,
Seks vil samles på hendes kald,
Men hadet vil stadig gløde.*

Skyggen over Niacondra – Kapitel 3 På vejen mod Myth

De to skikkelser, som kom vandrende hen ad den støvede vej, lignede ved første øjekast ganske almindelige vagabonder. Tøjet virkede godt slidt og var hverken særlig pænt eller rent for den sags skyld. Begge bar en stor kappe, der var slængt hen over rygsækken i sommervarmen. Deres arrede og ret så solbrændte ansigter viste tydeligt, at de tilbragte det meste af tiden udendørs.

Deres kraftige støvler så ud til at være flittigt brugt og kunne tyde på, at de kom godt rundt omkring, men bortset fra det og deres meget rolige, selvsikre gang var der intet umiddelbart specielt ved deres udseende. Og dog!

Den ene af de to var en dværg, og alene den kendsgerning, at han befandt sig så tæt på Myth, skilte ham allerede en hel del ud fra sine racefæller, da dværgene for det meste holdt sig på den nordlige side af den store bjergkæde, Dragetinderne.

Den tætbyggede og firskårne dværg havde brune øjne og sort, halvlangt hår som de fleste andre af hans race. Længden af hans skæg tydede på, at han var en ung dværg. Hans ene hånd gled næsten konstant om på ryggen, hvor han sikrede sig at hans store økse sad spændt fast som den skulle. Den anden var af lidt mere ubestemmelig karakter, for selvom han tydeligvis var et menneske, så var der et strøg af noget fremmedartet over ham. Ikke så meget, at det sprang i øjnene på folk, men en skarp iagttager ville blandt andet bemærke, at hans hudfarve var en anelse mere grå end normalt, og selv mandens solbrændthed skjulte det ikke helt.

Han havde trukket ærmerne op i varmen og viste derved et par meget kraftige og muskuløse arme. Tillige var han omkring to meter høj og lignede en, som man ikke ville genere uden en meget god grund.

Mandens lange, lyse hår blev holdt nogenlunde på plads af et simpelt læderbånd, men af og til måtte han stryge det væk fra ansigtet og afslørede derved et par meget intense, gråblå øjne.

Han traskede roligt af sted med korte skridt for ikke at genere dværgerne. De diskuterede kraftigt og lagde ikke mærke til, når folk hastigt måtte træde til side for dem, efterhånden som de kom frem.

"Titras!" sagde dværgeren. "Det er snart mørkt, og nætterne kan blive ret kolde på denne tid, så sku' vi to ikke gå ind på den næste kro og få os noget varm mad og måske et værelse for natten?"

Den store mand sukkede lidt træt. "Barzak, min ven! Det er sommer, nætterne er lune og du kender mine tanker om den ting. Vi skal til Myth hurtigere end hesten kan trave, folk begynder at strømme til byen i morgen, og vi har brug for arbejde."

Accenten afslørede tydeligt, at han kom fra en af de omrejsende stammer af barbarer, som levede på Den Store Slette og derfor kaldte sig selv for slettefolket. "Jamen, jeg ved godt, det

Uddrag – Kapitel 3 fra Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

er bedst at være der fra starten, men kan en enkelt nat gøre den store forskel?" spurgte Barzak bedende.

"Du ved lige som jeg, at det er værre at få dig ud af en blød seng tidligt om morgenen end at hive en sort bjørn ud af dens hule om vinteren! Går vi ind på en kro, når vi sikkert først til Myth ved højsol i morgen. Det betyder igen dårligt betalt arbejde, og vi har ikke mange penge tilbage."

Titras fortsatte: "Ville det ikke være rart, hvis vi kunne tjene nok til at holde fri et stykke tid? Se os lidt omkring uden at være nødt til at arbejde?"

"Jo såmænd, men et varmt måltid mad og en god seng i nat ku' nu også være rart!" mumlede Barzak.

Vel vidende at dværgen bare var imod på grund af sin medfødte stædighed, gik Titras ubekymret videre. Han vidste, at Barzak altid var til at regne med, selvom han lige skulle diskutere først.

De to havde kendt hinanden i næsten ti år, hvilket ville sige lige siden Det Store Slag på Sletten, og siden da havde de arbejdet sammen. For det meste som vagter eller dusørjægere, men i det sidste års tid havde de af og til måttet ty til at arbejde som skovhuggere eller til andet lægmandsarbejde, som Barzak slet ikke havde anset som værdigt for en kriger af dværgeæt.

Men de havde da klaret sig, og nu håbede de så begge, at der stadig var velbetalt arbejde at få i Myth.

Selvom tiderne ganske vist var blevet fredeligere, siden Dronning Kizthiel overtog tronen i Niacondra, havde det til gengæld knebet voldsomt med landets velstand.

Ikke desto mindre plejede det at vrimle med tyve, fulde folk og andre interessante personligheder ved Myths årlige marked, som var en af årets største begivenheder i denne del af landet.

Som altid når størsteparten af Niacondras købmænd og handlende mødtes, ville det være ensbetydende med ballade, som er umuligt at undgå et sted, hvor der i to uger bliver handlet, snydt og ikke mindst drukket.

Det var nu begyndt at mørkne, men Titras og Barzak fortsatte som de, næsten da, var blevet enige om. Landevejen slog nu et kraftigt knæk uden om en lille skov, og hvis de fortsatte uden ophold, ville de være i Myth et godt stykke tid før dagry.

Barzak havde hovedet fuldt af dystre tanker, som var blevet vækket, da en fuld bonde havde spyttet efter ham og kaldt ham for en beskidt gnom.

Selvom mandens tilstand havde gjort, at han ramte langt ved siden af, og Barzak regnede sig selv for et roligt gemyt, så skulle ingen kalde ham en gnom, og derfor havde han haft besvær med at beherske sig. Han nøjedes dog med fjerne kappen så meget, at manden kunne se hans store økse, og blikket i dværgens øjne viste tydeligt, at han også havde lyst til at bruge den, hvorefter bonden skyndsomst fortrak.

Titras bemærkede godt det lille oprin og skammede sig voldsomt på sin races vegne. Så vidt han huskede, plejede der ikke at være problemer med dværgehad i Myth, men i de mindre byer i den vestlige del af Niacondra var de ret ofte stødt på folk, som godt ville hyre Titras, men som afviste Barzak. Nogle brugte en eller anden underlig begrundelse, mens andre ikke lagde skjul på deres had eller afsky over for dværge.

Hadet stammede fra tiden efter de voldsomme krige, som hovedsageligt opstod, fordi menneskene beskyldte dværgene for at have sat sig på alle værdifulde miner, og dværgene

på deres side syntes, at menneskene behandlede alle andre som underlegne. Den opfattelse havde heldigvis ændret sig gennem årene, og nu var det et fåtal, der nærrede det gamle had.

Titras var egentlig ved at blive lidt træt af det liv, de havde ført i de sidste par år. De arbejdede næsten året rundt, og alligevel havde de aldrig ret mange penge. Men hvad skulle de ellers?

Barzak havde forladt sine slægtninge, netop fordi han ville være kriger, og hvad Titras angik, havde han aldrig fået lært andet håndværk end krigerens, hvilket skyldtes hans noget urolige opvækst.

Som ganske lille blev han nemlig fundet af en gruppe slettefolk for foden af Dragetinderne ikke ret langt fra den spæde start på floden Sinice. Hans hud var en anelse mere grå end normalt var, men ellers mente slettefolkene, at han så sund og stærk ud. Det kun få dage gamle drengebarn var pakket ind i et tæppe, og et stort sværd var stukket i jorden bag ved, som for at beskytte ham. De fandt ingen spor af andre mennesker, eller andre væsner for den sags skyld!

Drengen blev døbt Titras, som på deres sprog betød udholdende, og blev optaget i en familie og voksede op som alle andre børn født i slettefamilien. Han lærte at passe og ride heste, og han lærte at slås.

Faktisk viste det sig, at han var dygtig til at bruge både næverne og de fleste former for våben, hvilket hurtigt gjorde ham til et respekteret medlem af stammen.

Hans plejemor var en af stammens få læsekyndige, hvorfor Titras også lærte at læse, både deres eget sprog og det, som blev talt af alle *byfolkene* i resten af Niacondra.

Først da han fyldte 14 og ifølge stammens skikke blev regnet for en mand, blev Titras fortalt om sin ankomst i stammen. Dette forårsagede gennem længere tid nogle voldsomme slagsmål mellem ham og andre af stammens unge mænd, så derfor besluttede deres høvding at sende den unge kriger væk.

Det var Titras nu ikke særlig ked af, for stort set al hans tid gik med at arbejde, mest med at passe heste, og han længtes efter at rejse ud og se nye fremmede steder og møde andre folk.

Inden afrejsen fik han overdraget det sværd, der var blevet fundet sammen med ham som lille, og nu var han høj og stærk nok til at svinge det.

Sværdets skæfte var groft udformet og så ikke ud til at være noget særligt, men klingens skarpe og desuden det eneste, Titras havde fra sin oprindelse. Han besluttede at passe godt på det og tog så afsked med sin plejefamilie og de få nære venner, han havde.

Da stammen klarede sig ved at jage eller bytte sig til det, de skulle bruge, kunne de ikke give Titras penge med, men han fik udpeget et par gårde i den sydlige del af sletten, hvor han nok kunne få et arbejde og spare lidt penge op, til han fandt ud af, hvad han ville.

Efter en flere uger lang og besværlig vandretur over sletten nåede Titras frem til beboede områder. Her fik han ganske hurtigt arbejde på en gård, og da han ikke vidste, hvad han ellers skulle, blev han på gården på ubestemt tid.

Hans stærke accent og ikke mindst hans lidt sære hudfarve fik ofte folk til at komme med sjove bemærkninger, men Titras lod som ingenting, og de få, der tirrede ham nok til at prøve kræfter med ham, fandt hurtigt ud af, hvilken styrke der gemte sig bag sletteemandens rolige gemyt.

Uddrag – Kapitel 3 fra Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

Uvidende om de urolige forhold, der herskede i Niacondra på dette tidspunkt, arbejdede Titrás et lille års tid med at muge ud i staldene og passe hestene. En dag kom en rytter forbi gården, hvor slettemanden arbejdede, og det skulle vise sig at ændre hans fremtid betydeligt.

Netop da var Titrás ved at afslutte et mindre klammeri med tre andre staldknægte. Han havde gjort de to af dem ukampdygtige og havde den tredje løftet op over hovedet et øjeblik, inden den uheldige stakkel fandt ud af, hvor svært det var at flyve.

Rytteren viste sig at være hverver for oprørsstyrken, der kæmpede mod Niacondras uretmæssige hersker, Zan'Kohr. Slettemandens kræfter imponerede hververen, og han spurgte uden omsvøb den unge mand, om han ville være med til at bekæmpe landets tyrann.

Titras havde godt nok hørt om general Zan'Kohr og hans voldsomme regime, men da han ikke snakkede meget med de øvrige folk på gården, og der sjældent kom nyheder hertil, var han egentlig ligeglad med, hvem der sad på tronen. Nogen stor løn kunne der ikke loves, så derfor var det mere chancen for at opleve noget nyt, der fik ham til at sige ja.

Titras sagde straks op og tog af sted sammen med hververen, hvor han meldte sig til oprørshæren. I barakken stødte han som den første på en dværg, som brokkede sig højlydt over lejrens dårlige mad. Dværgen hed Barzak og viste sig at være i samme deling som Titrás. Han var også lige ankommet og kendte ikke andre, så de to besluttede sig for at følges ad.

For andre dværge var Barzak en snotnæset yngling, kun lige fyldt 42 år, men i barbærens øjne var han frygtelig gammel og fuld af gode råd og erfaring. Og hans opvækst havde mere end én gang lært ham, at man skulle respektere de ældre for den visdom, de havde at dele ud af.

Slettemanden var kun vant til at kæmpe én mod én, men Barzak kunne fortælle ham en masse om taktik ved større kampe.

De kæmpede sammen under hele oprørsperioden, der varede næsten to år og endte med, at resterne af Zan'Kohrs hær blev drevet ud på den nordlige del af Ulvesletten, hvor det endelige slag stod.

Tyrannen selv samt nogle af hans nærmeste folk lykkedes det på mystisk vis at flygte, og ingen af dem var blevet set i Niacondra siden.

I et svagt oplyst værelse, hvor gulvet var helt dækket af uigennemtrængelig tåge, sad en høj, mager skikkelse iklædt en sort kutte, hvis hætte skjulte ansigtstrækkene totalt.

"Et meget umage par!" kom det med en tonløs stemme, som dog afslørede, at det var en kvinde, der talte. Hun stirrede ind i en stor krystalkugle, som svævede lidt foran hende i øjenhøjde.

Inde i krystalkuglen sås to mænd, den ene en høj barbar og den anden en ung dværg, der gik af sted i skumringen.

Kvinden var Manaris, magiens gudinde eller Mystikkens Frue, som hun også blev kaldt, og i øjeblikket var hun lidt bekymret, hvilket var en tilstand, hun normalt aldrig befandt sig i. Ved hendes side svævede en flot udskåret stav, som bar alle tegn brugt i forbindelse med magi. Manaris vendte hovedet mod staven og nikkede så. "Du har ret!" hviskede hun. "En mægtig fjende truer dette land, men jeg kan endnu ikke blande mig direkte."

Hun sad et kort øjeblik i tavshed, inden hun nikkede svagt. "Ja! Dette kan jeg gøre!"

Uddrag – Kapitel 3 fra Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

Gudinden bevægede den ene hånd i et kort, indviklet mønster og udtalte et kraftfuldt ord. Den magiske kraft fra besværgelsen skød ud fra hendes hånd og fik krystalkuglen til at vibrere et øjeblik.

"Spillet er i gang!" sagde Manaris tonløst og fulgte interesseret den scene, der nu udspillede sig i kuglen.

Titras gik af sted, fuldstændig opslugt af sine tanker, indtil Barzak pludselig spændte ben, så manden røg hen ad vejen.

Et advarende råb samt en metallisk hvinende lyd fik Titras til at kaste sig væk fra den støvede vej og i dækning bag nogle træer. Han bandede endnu over sin egen dumhed, da Barzak grinende sagde: "Tænkte du hellere ville være støvet end hullet!"

"Grrrr!" lød det knurrende fra barbaren, mens han spyttede støv og skidt ud af mundvigen. "Hvor mange?"

"Jeg så kun ham, der skød, men han er vist ingen god skytte!" svarede dværgen.

"Bolte kan dræbe, om skytten er god eller ej! Tak for hjælpen, gamle ven!" Titras gav hastigt Barzak hånd på krigermanér, håndled mod håndled. "Til enhver tid!" kom svaret prompte.

Hurtigt og øvet fik de rygsækkene af, trak deres våben og sneg sig så stille fremad. Slettemanden gik forrest, men pludselig stoppede han og signalerede til Barzak, at de var tæt på snigskytten, og at han ville snige sig udenom. Han gjorde også deres tegn for at de skulle prøve at tage ham i live, hvis der nu var en dusør at hente.

Barzak ventede lidt, og da han mente, Titras var nået om på den anden side af angriberen, listede han sig videre fremad.

I mellemtiden var slettemandens kappe kommet i karambolage med en kraftig tjørnebusk. Det tog lidt tid at frigøre sig uden at lave støj, men pludselig hørte han et vræl, som umiskendeligt lød som Barzaks.

Titras rev sig løs og styrtede af sted i retning af lyden. Han nåede lige at se en meget høj og meget kraftig skikkelse kaste sig ind gennem noget krat og buldre af sted. Slettemanden studsede lidt. Han så da lidt underlig ud? Sikke nogle ører! Og var det brun pels på armene? Nej, det må være indbildning! Så fik han øje på Barzak, som lå helt stille med lukkede øjne og rystede af skræk. "Eer de-det væk nu?" stammede dværgen.

"Nej, pas på! Bag dig!" sagde Titras med et forstilt skræmt tonefald. Barzak sprang op med et hyl og svingede øksen vildt omkring sig.

"Rolig, min ven, det var for sjov. Hvad er der galt? Du plejer da ikke at lade dig skræmme af en tilfældig fremmed!" spurgte slettemanden undrende. "Tilfældig fremmed?" råbte Barzak fuldstændig rød i hovedet. "Jeg har aldrig nogensinde set noget så djævelsk. Dets ansigt var som et svins med store hjørnetænder. Kroppen var som en mand, men høj som et tårn." Her sendte Titras et mistroisk blik mod ham. "Nå ja, måske kun lidt højere end dig," rettede Barzak, "men et grumt syn var det. Er du nu helt sikker på, det er forsvundet?" Han kiggede forskræmt rundt omkring i krattet.

Den store mand nikkede. "Ja, hvem end det var, så er han væk nu!" Han så direkte på sin ven. "Svinefjæs og hugtænder, siger du? Kunne det ikke have været tusmørket, der fik dig til at se syner?"

Uddrag – Kapitel 3 fra Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

"Syner!" vrissede dværgen arrigt. "Sig mig, hvem af os ser bedst i mørke?" Barbaren måtte indrømme, at det gjorde Barzak, da han som alle dværge havde nattesyn. "Nå, der ser du. Men du tror måske ikke på mig?"

"Jo, jo. Det gør jeg da. Men en mand med svinehoved lyder lidt, øh, sært! Sig mig, hvordan så resten af ham ud? Jeg så kun ryggen."

"Ærlig talt, Titras. Jeg så kun ansigtet, det var mere end rigeligt for mig." Barzak tænkte sig grundigt om. "Han havde sort læderbrynje på, men det var alt, jeg lagde mærke til!"

Titras gabte stille og sagde: "Lige meget! Han er langt væk nu, men havde vi haft heste, ku' vi nok have fået fat i fyren og stadig nå til Myth i tide."

"Hvis vi havde haft ridedyr, var jeg redet direkte mod Myth!" sagde Barzak bestemt og gyste. "Det var en særdeles grim skabning."

"Vent her! Jeg ser lige, om jeg kan finde nogle spor! En mand på den størrelse må efterlade fodspor som en okse!" sagde Titras og forsvandt ind mellem buskene. Barzak kiggede skræmt til alle sider og besluttede så, at han hellere måtte gå med og passe på Titras. Han fandt slettemanden nogle få meter inde i buskadset, hvor han sad på hug og stirrede undrende på jorden.

"Mystisk! Han har slet ikke afsat nogle spor! Der burde bestemt være nogle dybe aftryk."

"Hmh, jorden er vel for hård her!" foreslog Barzak, men Titras rystede på hovedet og rejste sig brat op. "En anden ting er, at selvom jeg så ham brase gennem buskene, er der ikke en eneste knækket gren eller nedtrådte blade!"

Dværgen gyste og knugede om muligt endnu fastere om sin økse. "Tror du, han var et genfærd?"

Slettemanden smilede beroligende til sin gamle ven. "Jeg ved ikke, hvem eller hvad det var, men det var ikke noget genfærd!"

Tavse gik de to venner tilbage, hentede deres sager og fortsatte deres vandring. Curenas måne var nu begyndt at kaste sit svage, hvide lys over landskabet og fostrede mange skræmmende skygger. Ingen sagde noget, men hver især tænkte sit.

Barzak havde allerede delvist glemt den uhyggelige oplevelse; han gik nu og glædede sig til at få noget varm mad, når de kom til Myth. Titras var til gengæld blevet nervøs ved tanken om, hvad der kunne have skræmt den ellers så frygtløse dværg. Det var en uvant opførsel fra hans side.

De to gav sig god tid og var hele tiden på vagt over for eventuelle skygger mellem de månebelyste træer, men kom dog ikke ud for flere interessante overraskelser på vejen. Turen tog derfor lidt længere tid end beregnet, og på det tidspunkt de nærmede sig Myth, kunne den lille sol efterhånden anes på himlen. Omkring selve byen, hvor skoven Rawdeer bredte sig, antog trætoppene en gyldenrød nuance frembragt af morgensolen.

Denne verden blev belyst af to sole, hvor den mindste mærkeligt nok var den, der afgav varme og lys, hvorimod den store, der lyste med et svagt rødligt skær, hverken kunne fordrive kulden eller gennemtrænge mørket. Den mindste sol stod først op, og cirka en time senere ville den store følge efter. Midt på dagen blev den lille sol indhentet af den anden, og på det tidspunkt stod den store nøjagtig bag den lille, hvilket var et meget flot syn.

Den store sol forsvandt altid i horisonten en times tid før, den lille gik ned, og det blev mørkt.

Uddrag – Kapitel 3 fra Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

Gennem tiden var der opstået mange historier om, hvorfor den store sol egentlig eksisterede, den var jo ikke til nogen åbenlys nytte. Mange kloge folk havde brugt hele deres liv på studiet af dette fænomen, men ingen havde nogensinde kunnet blive enige om en videnskabelig forklaring.

En af de mere populære historier om den store sol gik ud på, at den indeholdt store mængder magisk energi, og at det var Mystikkens Frue selv, Manaris, der stod bag dens skabelse, men hvorfor hun skulle have lavet den, det fortalte historien intet om.

Efterhånden som lyset både spredte morgentågen og minderne om nattens uhyggelige oplevelse, var der nu begyndt at dukke andre folk op på vejen, og vennerne satte farten op. Da de nåede byporten, hvor der var omhyggelig kontrol, bemærkede Barzak to soldater, der stod uden for bymuren og diskuterede et tydeligt alvorligt emne. Så vidt dværgen kunne se, var de begge officerer, så han gav Titras en albue i siden. "Mon ikke det kan betale sig at snakke med dem først?"

Sletteemanden kløede sig lidt på hagen og nikkede så. "Joh, måske!" svarede han og gik straks hen til de to officerer. Selvom de begge var ivrige efter at finde arbejde, ventede de tålmodigt på, at de to soldater talte færdig. Under deres tid i oprørshæren havde de lært alt om respekt for officerer.

Endelig var de færdige, og den ene gik hastigt ind i byen, mens den anden, en forholdsvis ung kaptajn, vendte sig om mod de to venner. Først vendte han blikket opad mod Titras og derefter ned i Barzaks højde. "Ja de herrer, hvad kan jeg hjælpe jer med?"

"Vi søger arbejde, mangler I stadig gode vagter til markedet?" spurgte Titras og udtalte ordene så omhyggeligt, han kunne.

"Ja, helt bestemt! Rent faktisk står vi og er lidt i bekneb, hvad den sag angår, så er I interesserede, skal I bare henvende jer på torvepladsen. Men alle ansøgere skal igennem en lille prøve, så vi er sikre på, at de dur til noget," forklarede kaptajnen og sendte et undersøgende blik hen over Titras og Barzaks kraftige skikkelser. "I to ser nu ud til at være i god form. Hvis I melder jer som ansøgere, så sig bare, at Kaptajn Weralz har sendt jer!"

De takkede ham begge og skyndte sig videre mod torvet, hvor handlende allerede var begyndt at dukke op med deres boder og varer. Inden længe ville det store torv være fyldt.

"Heldigt, at du fik øje på ham, det lader til, de skal bruge mange vagter i år!" sagde Titras, mens de to skyndte sig hen til torvet, hvor de drejede til venstre ind ad en stor port og kom ind på en stor, græsbeklædt plads.

I øjeblikket var der kun slået nogle få telte op, men senere ville der nok blive rejst flere, i første omgang beregnet til folk, der ikke havde råd til at overnatte på kroerne, og senere de, der ikke var plads til andre steder.

En gruppe soldater stod uden for teltene, og de to venner gik derhen. En løjtnant tog imod dem.

"Vær hilset. Kommer I for at søge arbejde som vagter?" Barzak nikkede og forklarede, at Kaptajn Weralz havde sendt dem.

"Nå, virkelig, har han det? Hvordan ser han ud?" spurgte løjtnanten lidt bryskt. Barzak vidste af erfaring, at evnen til at huske folks udseende var en vigtig del af arbejdet som vagt, så han beskrev kaptajnen ganske nøjagtigt.

"Det lyder bestemt som Weralz, men han tager nu også sjældent fejl," sagde officeren med et mere venligt tonefald og tilføjede: "Mit navn er Stieg, løjtnant!" Han gjorde kort honnør.

Uddrag – Kapitel 3 fra Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

Titras og Barzak præsenterede sig, og Stieg studsede lidt, da han hørte den store mands accent. "Du er fra sletten, ikke sandt?" spurgte han ivrigt.

Slettemanden nikkede lidt forvirret, endnu ikke helt klar over, om han kunne vente en fornærmelse eller hvad, men Stieg smilede beroligende og fortalte, at de havde haft besøg af slettefolk før og altid med et godt resultat. Løjtnanten forklarede videre, at selvom Weralz havde godkendt dem, var det grundet ekstra skærpet kontrol nødvendigt med nogle små prøver.

Derfor blev Titras og Barzak angrebet på skift af forskellige soldater både med og uden våben, men begge klarede sig igennem uden problemer, og Stieg så tilfreds ud.

"Kender I Pilekroen?" spurgte løjtnanten, da de to lettere forpustede kom hen til ham bagefter. Titras gjorde ikke, men Barzak nikkede straks. Han havde altid haft et underligt talent for at kunne finde enhver kro, lige meget hvilken by han var i.

"Godt. Den er for nylig blevet indrettet som barakker til vores patruljer. I vil få mere at vide der, men sørg for at være der inden middag!"

Barzak rømmede sig nu højlydt: "Bare for at undgå misforståelser, hvordan ligger det så med lønnen?"

Stieg lo: "Ja, det er jo et vigtigt spørgsmål. Det ligger ikke helt fast endnu, men jeg vil tro, det kommer til at blive en 2-3 guldstykker om dagen. Er det tilfredsstillende, du betænksomme dværg?"

Barzak nikkede: "Det kan vist lige gå an. Lad os bare tage det!" sagde han til Titras, som godt vidste, at den løn var utrolig god. Slettemanden rynkede brynene lidt, da de forlod stedet. Det var faktisk en foruroligende høj løn, mon der var noget særligt på færde?

Opstemte efter deres held med arbejdet besluttede de sig for at gå ud i byen og få lidt at spise, inden de skulle melde sig til tjeneste.